

INDEPENDENT SERBIAN NEWSPAPER IN THE USA

SERBIAN MIRROR ГЛЕДАЛО

НЕЗАВИСНИ МЕСЕЧНИ ЛИСТ СРБА У САД

\$1,50

GODINA XVI * BROJ 195 * MART 2018.

OD ATLANTIKA DO PACIFIKA

PURE
LIVE MUSIC

PREDSTAVLJA

LEPA BRENA STEFAN ŽIVOJINOVIĆ

& BRENA TEAM BAND
31. MART,
JOE'S LIVE ROSEMONT

KOSOVO IS SERBIA

KOSOVO JE SRCE SRBIJE

VOJSLAV
VOJAVLA
**POŠTEN
RAD
SVAKOME
OTVARA
VRATA**

MILA TURAJLIĆ:

**MOJA MAJKA I JA DVA
RAZLIČITA PUTA**

18 GODINA SA VAMA

**ČIKAŠKA
KAFANA "ŽUPA"**

IN MEMORIAM

**NEBOJŠA
GLOGOVAC
(1969-2018)**

Svim damama čestitamo praznik 8. Mart

www.serbianmirror.com

Dr Vesna Simić O.D.

NORTH SUBURBAN
VISION CONSULTANTS

Doktor optometije sa više od 17 godina iskustva. Generalni očni pregledi odraslih i dece, specijalizovana kontaktna sočiva i naočare.

Specijalizovana ordinacija za vision rehabilitaciju dece i odraslih sa poremećajem strabizma, ambliopije, i binokularnih smetnji koji mogu potencijalno da utiču na učenje.

email: vsimic@nsvc.com

website: www.nsvc.com

LOKACIJE

DEERFIELD, IL

360 S. Waukegan Rd. Suite A

Deerfield, IL 60015

Phone: 847.412.031

PARK RIDGE, IL

303 N. Northwest Highway

Park Ridge, IL 60068

Phone: 847.823.8283

Ako imate samo državno osiguranje

Public Aid karticu,

isključivo pozovite na ovaj broj 773-592-9887

Uz GO4YU Calling i GO4TV osećaj je kao kod kuće

Razgovaraj
sa svojim iz Srbije
i **gledaj** domaće TV kanale
gde god da si

Powered by
Telekom Srbija

calling.go4yu.com tv.go4yu.com

ОГЛЕДАЛО

SADRŽAJ

<i>Srb info</i>	strana 4
<i>Kosovo je srce Srbije</i>	strane 5
<i>Intervju: Mila Turajlić</i>	strana 6
<i>Markovi konaci</i>	strana 7
<i>Čikaška kafana Župa</i>	strana 8
<i>Branicu svoju Srbiju</i>	strana 9
<i>Uspesani i plemeniti čovek Vja Vla</i>	strana 10
<i>Pošten rad svakome vrata otvara</i>	strana 11
<i>In memoriam - Nebojša Glogovac</i>	strana 12
<i>Na mestu manastira Mladovac zasvetleće crkva Hrista spasa</i>	strana 13
<i>Okupatorski vojnik dao srpsko ime sinu</i>	strana 14
<i>Čovekova duhovna žedj</i>	strana 16
<i>Od Ben Akibe do akademika</i>	strana 20
<i>Pravoslavlje: Veliki časni post</i>	strana 21
<i>Dan državnosti R. Srbije u Čikagu</i>	strana 22
<i>Violetini modni detalji od svile</i>	strana 23
<i>Feljton - Gvozdeni puk</i>	strana 24
<i>Protekli događaji</i>	strana 25
<i>Horoskop</i>	strana 26
<i>Misaona imenica - gde car ide peške</i>	strana 28
<i>Čestitke, oglasi, mediji</i>	strana 29
<i>Vedra strana Ogledala</i>	strana 30

TIRAŽ: 18.000

„Što god tkaš, vezuj konce za nebo“

Sv. Vladika Nikolaj Velimirović

Slavica Petrović

REČ UREDNIKA

Poštovani čitaoci i prijatelji,

Pred vama je još jedno novo izdanje našeg lista, ispunjeno reportažama, intervjuima i pričama različitih sadržaja.

Tu su i susreti sa interesantnim uspešnim ljudima, filmskim stvaraocima, ali i običnim ljudima i njihovim doživljajima. Sećamo se velikih pisaca, osvrćemo se na Uskršnji post, a na vedroj strani ćete ponovo naći filozofske aforizme Save Rakočevića i skandinavku sa likom našeg prijatelja Duleta Gošića.

Februar je bio kratak, ali nas je i rastužio neočekivanim tragičnim odlascima nekih ljudi koje smo poznavali, poštovali i voleli.

Iz naše sredine otišao je Damjan Betinski, dugogodišnji vlasnik Burbon Cafea, dobar čovek i prijatelj mnogih nas u ovom gradu. Jedno je sigurno, mnogima će nedostajati i mnogi od nas će ga pamtili po njegovoj spontanoj dobroti i lepim druženjima.

Velika tragedija šokirala je sve nas, kako u Srbiji tako i van nje, iznenadnim odlaskom Nebojše Glogovca, glumca sa božjim darom kakav se retko radja. Ovaj divan čovek plenio je svojom harizmom. Veliki glumac koji je istom snagom umeo da prenese i lik tragičnog čoveka i da nas nasmeje. Njegova bravurozna glumačka ostvarenja su postavila nove kriterijume u našem glumištu.

Imala sam tu čast da Nebojšu Glogovca, krajem septembra prošle godine, upoznam lično. Prijatno me je iznenadio svojom prirodnošću i spontanošću. Pričali smo kao da smo se već godinama poznavali. Razmenili smo kontakte i napravili plan da ovog proleća u Čikagu prikažemo film "Ustav Republike Hrvatske", u kojem je Nebojša napravio još jednu brilijantnu glumačku kreaciju. Zamisao je bila da on bude gost na projekciji. Strašna vest o njegovoj bolesti je poljuljala sve, ali se ipak niko nije nadao njegovom ovako brzom odlasku. Iznenada nas je napustio Nebojša Glogovac koji je za relativno kratko vreme zaokružio svoju epohu i ostavio snažan pečat u našem glumištu. Sigurna sam da će ovaj plemeniti čovek na nebu imati posebno mesto, kakvo i zaslužuje.

Nažalost, tako smo ispratili ovaj februar za nama uz nekoliko tužnih događaja, kojiće nam ostati zauvek u srcu, ali moramo prikupiti snagu za nove podvige jer život ide dalje.

Pred nama je proleće, Mesec u kome smo sada podseća da svim damama od srca čestitam 8. Mart, Međunarodni dan žena, koji se slavi širom sveta u sećanje na više od 140 poginulih radnica u Njujorku.

Drage dame, proslavite ovaj praznik u zdravlju i sreći sa onima koje volite!

Iskreno vaša,
Slavica Petrović

PUBLISHED BY
Ogledalo - Serbian Mirror. Inc •

P O BOX 13472 CHICAGO IL 60613

• Phone: 773.744.0373

• OSNIVAČ: Slavica Petrović

• UREDNIK: Slavica Petrović

• GRAFIČKI UREDNIK: Zoran Marinković

• REDAKCIJA: Marijana Maljković, Saša Živković,
Nenad Jovanović, Marko Lopusina.

• DOPISNICI: Vanja Bulić, Jasna Stanojev,
Ivan Kalauzović (Beograd), Staša Nastić (Hollywood),
Milomir Ognjanović (Havai)

• PREDSTAVNIŠTVA •

• LOS ANDJELES: Dragan Rakonjac (562.397.9001)

• NUJORK: Mike Lučić Milan (212.426.1020)

• BEOGRAD: Zoran Marinković (062.821.4385)

ALL RIGHTS RESERVED:

Ogledalo is not responsible for advertisements,
advertising articles and their contents

E-mail: ogledalo@gmail.com

Web: www.serbianmirror.com

GODIŠNJA PRETPLATA NA OGLEDALO 12 MESECI - \$50.00

NAME:

ADDRESS:

CITY: STATE:

ZIP: TEL:

Ispunjen formular zajedno sa čekom pošaljite
na adresu Ogledala

Ogledalo - Serbian Mirror -
PO BOX 13472 Chicago IL 60613

GDE «KAD» ŠTA

Pure Live Music predstavlja

LEPA BRENA

zvezda čije ime sve govori! Jedna od najpopularnijih folk pevačica sa EY Yu prostora, čija karijera počinje još od osamdesetih godina dvadesetog veka, a traje i dan danas!

Breni će se pridružiti i

Stefan Živojinović & Brena Team Band

31. mart, Joe's Live Rosemont

Cena : 60\$

Doors 9:00 PM / Show 10:00 PM
(event ends at 2:00 AM)

S obzirom na to da će se za ovaj nastup tražiti ulaznica više, kupite karte na vreme!
Više informacija na broj 773-941-3655 ili putem maila info@purelivemusic.com

Festival dokumentarnog filma

DOC10

5. - 8. APRILA

Davis Theater,

4614 N. Lincoln Ave, Chicago.

Za više informacija i sadržaja celog festivala pogledajte na: <http://doc10.org>

DOC
10

PREMIJERA:
16. MART 20h

REPRIZE:
17. MART 20h
18. MART 17h

SKOKIE THEATER
7924 Lincoln Ave
Skokie, IL 60077

SABIRNI CENTAR

TEKST: DUŠAN KOVAČEVIĆ
REŽIJA: MIŠA PETKOVIĆ
IGRAJU: MIŠA PETKOVIĆ - VESNA ZAFIROVSKI
MILOVAN GLOGOVAC - VLATKO ŽDRALE
SLAVICA PETROVIĆ - MILENKO ŠIŠARICA
VOJIN DRENOVAC - MILICA SPASOJEVIĆ
STEFANIJA ĐOKIĆ - IGOR OBRADOVIĆ - JOVAN ALEKSIĆ
NEMANJA MILOSAVLJEVIĆ - SANJA POPOV - JOVANA ILIĆ
SCENOGRAFIJA: LJUPKO STEFANOVIĆ
TON I SVETLO: DEJAN GLIŠOVIĆ

GENERALNI
POKROVITELJ
PREDSTAVE

Kampfer
DENTAL

KARTE U PRODAJI:
www.srpskopozoriste.com

SRPSKO
AMERICKO
POZORIŠTE
ČIKAGO

Piše: Marijana Maljković

10 GODINA NAKON PROGLAŠENJA NEZAVISNOSTI

KOSOVO JE SRCE SRBIJE

Deceniju nakon jednostranog proglašenja nezavisnog Kosova, ništa se nije promenilo nabolje. Kosovo je i dalje crna rupa Evrope, mesto kome vladaju kriminalci, narko-bosovi i trgovci ljudskim organima, ekonomski je neodrživo sa nesredjenim zdravstvom i prosvetom, bez vladavine prava.

Glavni problem Albanaca na Kosovu je siromaštvo, visok stepen nezaposlenosti koji dostiže i do 35 procenata, dok društveni bruto proizvod ne raste. Srbi na Kosovu su i dalje jedini narod u Evropi koji je obespravljen, nemaju nikakva prava i sve ih je manje, naročito u urbanim sredinama.

Kosovo je i dalje daleko od nezavisnosti, jer da nije tako, ne bi Srbiju pritiskali da ga prizna. Pet zemalja EU nikada ga nije priznalo, nije postalo članica važnih međunarodnih organizacija kao što su Interpol ili Unesco, ne može da stekne puni međunarodno-pravni kapacitet, pa je nezavisnost Kosova kao kula od karata, vrlo lako može da se sruši, upozoravaju politički analitičari.

Evo da se ukratko podsetimo šta se događalo u protekloj deceniji.

Na vanrednoj sednici kosovskog parlamenta 17. februara 2008. godine, Kosovo je jednostrano proglasilo nezavisnost od Srbije. Tu odluku je Vlada Srbije poništila još iste večeri kao protivpravni akt privremenih organa u Prištini, a oko pola miliona ljudi okupilo se u centru Beograda na mitingu pod parolom KOSOVO JE SRBIJA.

Protesti protiv jednostrano proglašene nezavisnosti Kosova održani su u više gradova Srbije, u Republici Srpskoj, Crnoj Gori, ali i po gradovima zapadne Evrope i Severne Amerike, u organizaciji udruženja srpskih iseljenika: u Vankuveru, Kopenhagenu, Marselju, Cirihi, Hamburgu, Minhenu, Štuttgartu, Diseldorfu, Frankfurtu, Londonu, Kelnu, Nimbргу i Dortmundu, Beču, Pragu, Varšavi, Atini, Ženevi, Hagu, Briselu, Torontu, Kalgariju,

Vinipegu, Montrealu, Finiksu, Čikagu, Klivlendu, Vašingtonu...

Iste godine je GS UN usvojila zahtev Srbije da se međunarodni sud pravde u Hagu izjasni o legalnosti jednoglasno proglašene nezavisnosti Kosova. Odgovor suda je bio: Kosovo nije prekršilo međunarodno pravo. U međuvremenu više od polovine, oko 200 zemalja članica UN priznalo je Kosovo kao nezavisnu državu. Srbi bojkotuju kosovske institucije, blokiraju administrativne prelaze sa Srbijom, ne priznajući granice.

u dijalogu.

Desetogodišnjica proglašenja nezavisnosti se dočekuje u senci još uvek nerazjašnjenog ubistva Olivera Ivanovića. Uoči obeležavanja proglašenja nezavisnosti, Kosovo je do krajnjih granica zaoštrilo odnose s međunarodnom zajednicom, kada su 43 poslanika u Skupštini podnela inicijativu za ukidanje Specijalnog suda za ratne zločine, osnovanog po Zakonu izglasanom 2015. godine. Debate oko tog pitanja trajale su više od

godine. To ostavlja negativan utisak o Kosovu, jer ne ispunjava svoje obaveze i predstavlja se kao nepouzdan partner, tvrdi Apostolova.

Na evropskom putu, i Priština i Beograd suočavaju se sa sve većim pritiskom da uspostave pravno obavezujući sporazum. Odnosi s Kosovom su i predmet Poglavlja 35 pregovora o pristupanju Srbije Evropskoj uniji. Za rešavanje kosovskog pitanja Srbija bi od EU trebalo da očekuje odgovarajuće priznanje i nagradu ili

deo procesa proširenja. Strategija Zapadnog Balkana Evropske komisije, na sastanku komesara EU u Strazburu, usvojena je ali se u briselskim krugovima govori i o tome da Španija namerava da se suprotstavi učešću Kosova na Samitu EU i Zapadnog Balkana koji će se održati ove godine u Bugarskoj.

Na proslavi desetogodišnjice jednostranog proglašenja nezavisnosti u Prištini nijedan predsednik, premijer ili važnija ličnost, osim premijera Albanije Edija Rame, nije bio prisutan. Najveći saveznici nezavisnog Kosova pokazali su u protekloj deceniji veliko licemerje prema njegovim građanima, ostavljajući ih u kandžama osoba sa debelim kriminalnim dosijeima, od organizovanog kriminala i ubistava do utaje poreza i prevara svih vrsta, i najgoroj vrsti nacionalpopulista. Uprkos prisustvu NATO snaga i Euleksa, građani Kosova mogu da putuju bez viza u samo deset zemalja. Čak su i građani Srbije u vreme sankcija mogli da putuju slobodno u više država sveta. S druge strane, Tačiju malo ko dolazi i malo ko ga zove u državne posete, a Haradinaja još manje. Albanci s Kosova su bili, gledano po broju stanovnika, najzastupljenija etnička grupa među islamskim teroristima u Siriji i Iraku. I EU je indirektno pokazala šta zaista misli o vlastima u Prištini, kada je odobrila viznu liberalizaciju sa Ukrajinom, zemljom u ratu sa četrdeset miliona stanovnika, a blokirala onu sa Kosovom sa manje od dva miliona građana. Dvoličnost EU još je veća ako se uzme u obzir da su tu prisutni već 18 godina, ali da je Kosovo dalje u vrhu svih negativnih lista vezanih za korupciju, pravosuđe, organizovani kriminal...

Od dolaska mirovnih snaga na Kosovo i Metohiju ubijeno je ili nestalo oko hiljadu, a proterano više od 220.000 Srba, najviše tokom martovskog pogroma 2004. godine, kada su Albanci srušili oko 800 srpskih kuća, 174 verska objekata i 33 spomenika.

Godine 2011, na zahtev tadašnjeg srpskog rukovodstva na čelu sa Borisom Tadićem, započeti dijalog između Beograda i Prištine, iz UN prelazi pod pokroviteljstvo EU u Brisel. To donosi veće angažovanje sila koje se zalažu za nezavisno Kosovo, a slabi uticaj srpskih saveznika kada je u pitanju ova osetljiva tema.

Briselskim sporazumom potpisanim 2013. godine, rešena su neka praktična pitanja poput slobode kretanja, validnosti dokumenata, ali i učešće Srba u institucijama vlasti i pravosuđa. Priština nije ispunila glavni deo Briselskog sporazuma — formiranje Zajednice srpskih opština na Kosovu, dok je Beograd ispunio sve svoje obaveze preuzete

mesec dana da bi se, nakon velikog međunarodnog pritiska, lideri zemlje — predsednik Hašim Tači, predsednik skupštine Kadri Veselji i premijer Ramuš Haradinaj — javno izjasnili da Zakon o Specijalnom sudu neće biti ukinut, iako ga, kako su rekli, i dalje smatraju istorijskom nepravdom.

Izjave o tome da Zakon neće biti ukinut, pozdravili su u zajedničkoj izjavi predstavnici zemlje Kvinte (SAD, Nemačka, Francuska, Italija i Velika Britanija). Šefica Kancelarije EU u Prištini Natalija Apostolova rekla je da Unija vidi inicijativu za ukidanje Specijalnog suda kao pokušaj otkazivanja međunarodne obaveze koju je kosovska skupština ratifikovala pre dve

“crveni karton“ koji može blokirati ulazak Srbije u Evropsku uniju, upozorava ekspert za Balkan u briselskom Centru za evropsku politiku Korina Stratulat.

Samo nedelju dana pre usvajanja strategije proširenja za zemlje Zapadnog Balkana, Španija je dovela u pitanje i ovaj dokument, ali i ceo proces pristupanja zbog oštrog suprotstavljanja uključivanju Kosova u bilo koji proces koji ostavlja utisak da se Kosovo tretira kao država. Kako piše “Koha ditore“, Španija je EU dostavila takozvani “non pejper“, gde se protivi upotrebi termina WB6 (skraćena za šest zemalja Zapadnog Balkana: Srbiju, Crnu Goru, Makedoniju, BiH, Albanija i Kosovo) ističući da Kosovo nije

MILA TURAJLIĆ: MOJA MAJKA I JA DVA RAZLIČITA PUTA

Piše: Tatjana Nježić

Dugometražni dokumentarni film Mile Turajlić "Druga strana svega" je osvojio prvu nagradu u Amsterdamu na najprestižnijem svetskom festivalu dokumentarnog filma, doživio veoma uspešnu premijeru u Beogradu u Sava centru, u okviru Festivala autorskog filma, nakon toga je prikazivan u beogradskim bioskopima na redovnom repertoaru, a od tada se prikazuje širom sveta i polako osvaja prestižne nagrade.

Ovu autorku poznajemo po prethodnom veoma uspešnom dokumentarcu "Sinema komunisto", koji je doživio veliku slavu i osvojio veliki broj nagrada.

Mi u Čikagu ćemo imati prilike da njen drugi dokumentarac "Druga strana svega" pogledamo na filmskom festivalu "CO10" gde se svake godine prikazuju 10 najboljih dokumentarnih filmova iz celog sveta.

"Druga strana sveta" je film u kome su među glavnim protagonistima jedna decenijama zaključana vrata u stanu gde živi, prozor kroz koji puca pogled na ulicu, vreme i istoriju, njena majka, a naša istaknuta univerzitetska profesorka Slobodanka Turajlić, "sitnice" koje nismo birali ni hteli a koje nam život znače...

Prenosimo deo intervjua sa Milom Turajlić nakon njenog povratka iz Amsterdama krajem 2017. godine.

S kojim osećanjem ste se, noseći u rukama glavnu nagradu, vratili sa festivala u Amsterdamu?

- I dalje sam ošamućena. Činjenica da je film uopšte ušao u takmičarski program je bila neverovatna. Kad je taj poziv stigao strepela sam da će stići i neki mejl, obaveštenje tipa — ovo je greška. U dokumentarnom filmu taj festival je isto što i Kanski u igranom. Dakle, već to što se film našao u takmičarskoj selekciji je bilo — vau. A tek nagrada...

I, šta je bilo kad ste saznali?

- Saznala sam na ceremoniji zatvaranja. Ništa mi prethodno nije bilo rečeno. A

Foto: Milan Ilić / RAS Srbija

Maja Turajlić

pošto je to glavna nagrada, ona se poslednja objavljuje. I, ceremonija je trajala i trajala i na kraju kad sam čula kako njihova ministarka prosvete i predsednica

publici, te je to bilo prepuno emocija. I onda sam se obratila kratkim govorom koji je bio iznenadjujuće burno pozdravljen. Posle su mi ljudi čestitali čini mi

se više na tom govoru nego na nagradi.

O čemu ste govorili u tom obraćanju?

- To je bio isti dan kad je donesena presuda Ratku Mladiću. Činilo mi se važnim da kažem da sam ponosna što sam u srpskoj delegaciji na tako velikom i važnom festivalu, a da je tog dana, u toj Holandiji, Srbija na neki drugi način spominjana. Kazala sam da ima nešto što je možda i važnije od zadovoljene pravde i zatvaranja tamnog poglavlja u istoriji Evrope o čemu se tamo puno govorilo, a to je potreba da se sagleda i prepozna da su te iste tamne sile koje su dovele do raspada Jugoslavije u usponu u celoj Evropi danas. I da nije prilika samo za tapšanje po ramenu nego da se ljudi prenu i okrenu ka onom što se dešava u Evropi. Prolomile su se ovacije...

U Amsterdamu na dan presude Ratku Mladiću, u Beogradu na bivši Dan Republike...

- Crnjanski bi rekao — komedijant slučaj. Kako rekoh, uopšte Srbija na festivalu u Amsterdamu je već bila nešto neverovatno, pa još nagrada, pa sve na taj dan... Što se tiče Sava centra, to je bio jedini slobodan termin. Ako ćemo iz ugla simbo-

like, kad budete videli film uvidećete da bi adekvatniji bio 1. decembar; osnivanje Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca. Ali, u svakom slučaju veliko je uzbuđenje premijera pred publikom u svom gradu, u svojoj zemlji.

Film ima paralelne tematske tokove, lična priča se prelama kroz zaključana vrata u dnevnoj sobi, društvena se razvija u pogledu kroz prozor... A kako se to u vama prelomilo?

- Prostor je veoma važan u ovom filmu. Kroz stan kao mikroprostor prelama se priča makroprostora. Dijalog, ono o čemu se priča u stanu, dešava se na ulici, mi to gledamo. I to što se dešava na ulici utiče na ono što se dešava u stanu. Tako da se uspostavlja neverovatan dijalog između ulice i dnevne sobe, a ti prozori postaju i kao neka osmatračnica.

U kojoj meri je to napolju formiralo nas unutra?

- U prevelikoj meri. Osnovna ideja ove priče je da su ti burni istorijski tokovi na Balkanu u poslednjih sto i više godina ostavili strahovito jake tragove na našim ličnim životima, da, hteli vi to ili ne, oblikuju i vašu dnevnu, pa i spavaću sobu. Onaj ko je ovde rođen njemu je lična sudbina krojena istorijskim tokovima. To obeležava sve nas. Ali suština tog razgovora koji se u filmu razvija između moje majke i mene je da to pred sve nas postavlja jedan izazov — kako ćemo mi na to reagovati. Baš zbog toga što mi zapravo ne možemo da pobeđemo od politike, ključno pitanje koje se pred svima nama postavlja je — a kako ćeš ti kao pojedinac da se postaviš spram toga.

Kako se postavlja vaša generacija, vi, današnji mladi ljudi? Šta znači porasti u zemlji koja je izbrisala komunizam i socijalizam sa sve idejom socijalne pravde, imala devedesete, pa ih faktički zaboravila, proćerdala peti oktobar...?

- Mi smo obeleženi tim brisanjem, jer čovek bez sećanja ne može imati identitet. Pošto smo mi zemlja koja briše sećanje, stalno se mučimo s identitetom. Nemamo koren u

Scena iz filma

Ne propustite ovaj film, koji toplo preporučujemo
**„DRUGA STRANA SVEGA,, ili
„THE OTHER SIDE OF EVERYTHING,,**

Na festivalu dokumentarnog filma DOC10

u nedelju, 8. aprila, 2018.

2:00 PM 4:00 PM

Davis Theater, 4614 N. Lincoln Ave, Chicago.

nekoj priči na koju bismo se mogli osloniti, u odnosu na koju bismo gradili neko svoje sutra. Ovaj film se time bavi. Kad bi trebalo da ga sumiram u jednu reč, onda bi to bilo — nasleđe, moralno i materijalno nasleđe koje jedna generacija prenosi drugoj. Zato mi je bilo važno da film pravim kao vrstu porodične hronike koja prati nekoliko generacija jedne porodice. I da kroz to vidim šta je neko dobio u nasleđe i kako je to nadogrudio. Mi smo generacija koja ne zna šta bi s tim nasleđem. Veliki deo ima impuls da pobjegne. Jer ne može više, neće više to da gleda zato što je to sve užasno iscrpljujuće i, što je najvažnije, strahovito obeshrabrujuće. Jer svaki prethodni napor se ispostavio kao pucanj u prazno.

Da li su napori vaše majke i dobrog dela njene generacije devedesetih godina bili besmisleni ili ne?

- Odatle u filmu kreće razgovor između majke i mene. Konkretno se razgovara o devedesetim, ali je tema da li se uopšte uzev javno angažovanje ispostavlja besmisleno. Da li i šta na kraju životnog veka oseća, misli, kaže čovek koji je se posvetio društvenom angažmanu; jesmo li svi bili budale, je li to nečemu vodilo...

Kojim putem ste krenuli ka odgovoru?

- Moja majka i ja imamo dva različita puta. To je i razgovor dve generacije. Njena je ona iz '68. koja i dalje ima ideju da se treba angažovati, da se stvari mogu menjati, a ja pripadam generaciji koja gleda propast tih ideja i poraz takvih angažmana.

I pitate se zašto biste to ponavljali?

- Upravo to. A opet, jasno je da ne može ni ovako...

Vaša majka je bila uzor mnogima, vi ste tad bili devojčica...

- Ima deo toga u filmu. Kad sam bila mala, meni je to bilo prirodno, normalno. Kasnije sam konstatovala da nisu sve mame to radile. Sada, kad sam odrasla razmišljam — čekaj, ona je bila samo malo starija od mene kad je donela odluku da to radi. I sad kao odrasla osoba odraslu osobu pitam — šta je prouzrokovalo tu potrebu i šta li danas misli o tome i šta ja mislim o tome.

I?

- Negde na kraju ona prebaci

loptu na moj deo terena s pitanjem — mi smo radili to što smo radili, nismo puno uradili, a šta ćeš ti sad da radiš?

Cinici bi rekli da je tu samo pitanje ko je veći luzer — onaj koji se bori ili onaj koji pristaje?

- Bukvalno. Ali moja majka ne gleda tako na stvari. Kod nje postoji svojevrstan optimizam koji se temelji na stavu da objektivno situacija nije bolja, ali se čovek bolje oseća ako se bori za prave stvari.

Vratimo se zaključanim vratima u dnevnoj sobi vašeg odrastanja. Njih je zaključalo nasleđe Drugog svetskog rata koji je, kako je moja generacija učila u školi, bio i oslobodilački od fašizma i nemačke okupacije, i socijalistička revolucija...

- Posle Drugog svetskog rata je bilo uobičajeno da se ljudima u stan usele druge porodice. Sedamdeset i više godina kasnije to je u Beogradu ekstremno retka situacija, ali ih ima.

Jeste li upoznali te ljude?

- To se vidi u filmu, ali poenta je ako smo mi žrtve istorije koja je nama zaključala vrata u dnevnoj sobi, i ti ljudi s druge strane su žrtve. Svi smo žrtve istorije. Zato je važno otvarati dijalog, a ne povlačiti linije razgraničenja. I osvestiti odnos prema stvarima, prema udaru istorije, prema politici.

A gde smo sada?

- Bolan je i opasan proces raslojavanja na nekolicinu bogatih i veliku većinu siromašnih. I nije to samo kod nas, ali se ovde žestoko vidi i oseća taj proces raslojavanja na bogate i siromašne koji nema mnogo veze ni sa kvalitetom ni sa vrednostima u smislu zasluženog. Siromašni osećaju, pa i znaju da im nije dobro, da loše žive, a populistički političari im nude potpuno pogrešno objašnjenje zašto je to tako, jer upiru prstom govoreći kriv vam je komšija levo il' komšija desno i u stvari potpiruju najgore tendencije koje vode ka fašizmu. Ljudi su strahovito izmanipulisani i ne znaju šta će ni kad će, jer kako se orijentisati u sistemu gde je manipulacija i ključno pravilo i vrh vrednosti. Uspeh krupnog kapitala je porazio ljudsko pravo na život.

Izvor BLIC

sa malim dodacima

MARKOVI KONACI

10. februar

Počela je najdraža srpska zabava — izvorna trka za vlast u Beogradu. Kandidati se takmiče u obećanjima i lažima. Oni koji vladaju više od četvrt veka bi sve da menjaju, ali ne menjaju sebe.

Na pitanje novinara "Oče, kada će nam biti bolje?" sveti patrijarh Pavle je mudro rekao:

- "Sinko, biće nam bolje kad budemo bolji ljudi."

Nažalost, taj trenutak se još u Srbiji ne nazire. Situaciju u zemlji je takva da bi Srbin i mrtav da emigrira. Umro Šumadinac i otišao kod Boga, a ovaj mu kaže:

- Sine moj, bio si dobar, biraj gde ćeš da živiš u raju?

A Šumadinac će na to:

- Ja bih Bože u Nemačku ili u Ameriku?

24. februar

Bila Slaninijada u Kačarevu, Kobasicijada u Turiji. Nisam išao, jer ja na kraju Zemuna, kod Buvljaka imam nedeljom Sremsku pijacu sa mrtvom prirodom — red slanina, red pečenice, red kobasice.

Pa kome se mre od visokog krvnog pritiska neka navali na mrtvu prirodu. Najviše umiru izbeglice i penzioneri, koji nemaju pare za ribu i zelenu salatu.

Zato neki jure golubove:

Šetaju dva penzionera parkom.

Pita jedan: "Jesi li poneo hleb za golubove?"

Drugi: "Ma nisam, ja ih mogu i bez hleba."

Kampanja za beogradske izbore me ne dotiče, jer će AV da pobedi glatko. Svi kandidati nude na vrbi grozdje — metro, mostove i puteve, a niko ne pita šta građanima zapravo treba:

- Mir, posao, čistoća, rad i red.

Beograd bez prosjaka po autobusima i bez ilegalnih trgovaca po trotoarima!

Srećno
Marko
Lopušina

www.lopusina.com

Muzyka & Son
FUNERAL HOME

Поштујући Српске православне обичаје још од 1915.г.
Honoring Serbian Orthodox Customs Since 1915.

Newly Renovated Facilities and Large Parking Lot
Advance Funeral Planning
Transportation to the Homeland
Affordable Funeral Options

Basil Michael Muzyka Owner - Lic. Funeral Director & Embalmer
5776 West Lawrence Avenue Chicago, IL 60630
773-545-3800
www.muzykafuneralhome.com

Action truck & trailer repair

traži mehaničara sa iskustvom
za rad u servisu za kamione.

Svi zainteresovani mogu se

javiti na broj

773-273-9449.

www.actiontruck.us

ČIKAŠKA KAFANA „ŽUPA“

Prošlog meseca ja najstarija čikaška kafana "Župa" proslavila 18 godina rada i postojanja.

Osamnaest godina srdačnog dočekivanja svojih gostiju, 18 godina serviranja autentičnih srpskih specijaliteta i 18 godina srpskog gostoprimstva u nadaleko čuvenoj čikaškoj "Župi".

Vlasnik Dule Gošić je uz svoje prijatelje, a ima ih mnogo ne samo u Čikagu, već širom sveta, svečano obeležio punoletstvo svoje kafane.

Uz muziku "Dolar benda" i pesmu Jasmine Ilić, koja ne krije da joj je veliko zadovoljstvo i privilegija što već 15 godina u "Župi" nastupa, pevalo se i veselilo, kako to obično ovde biva, do zore.

Pevali su i drugi prisutni pevači, pevali su gosti, a zapevao je nakon pozdrava i sam vlasnik Dule Gošić, u znak zahvalnosti svojim gostima i prijateljima, koji svih ovih godina ovu kafanu smatraju svojom drugom kućom. Između ostalog, Dule je rekao — "Župa ne čini samo kafana, Župa ste svi vi, koji ste svih ovih godina sa nama."

A sve je krenulo ovako.

Kada se pre 20 godina doselila

Porodica Gošić na okupu sa prijateljima

imenom, koja se bavila prodajom produkata iz Srbije, kao i alkoholnih i bezalkoholnih pića i naše štampe. Radila bi ta prodavnica i dan-danas da kafana "Župa" nije postala tesna, za sve one koji su želeli da dodju u nju, na dobru gurmansku hranu i domaće specijalitete. Tako je Dule odlučio da se kafana proširi dodatno i na mestu prodavnice, kako bi primio sve dobre ljude koji uživaju u domaćoj atmosferi, kakvu je samo ova kafana pružala.

Tada "Župa" dobija novi izgled i veći komfor. Postaje jedno od čuvenih mesta u gradu po srdačnim domaćinima, divnim ljudima i odličnim domaćim specijalitetima. Postaje pravo mesto za užitek i vesele trenutke uz duženje i muziku.

Mnoge porodice su u "Župi" proslavile rođendane, venčanja, krštenja... A zatim "Župa" počinje svake nedelje sa bogatim švedskim stolom. Godinama je to radilo i funkcionisalo odlično.

Dule Gošić onda dolazi na ideju da otvori još jedno mesto koje bi nasuprot srpskoj kafani bilo prestižno mesto koje će ponuditi gostima veću raskoš, kako u izboru internacionalne hrane,

vina i muzike, tako i u luksuznom ambijentu tada nazvanog restorana GRAPE — GROZD.

Oprobao se Dule i u otvaranju noćnih klubova u gradu, ali ljubitelji prave kafanske atmosfere su se uvek vraćali "Župi" i uživali u zvucima srpske pesme i srpskog gostoprimstva, što je kafana "Župa" svih ovih godina zadržala.

Nažalost sve je manje kafana u ovom gradu i nije ih lako održati. Zato nam je uvek poseban doživljaj kada se nadjemo u "Župi" koja nam pruža upravo tu draž

srpske kafane.

Mike Mika Teofilović:

Trebalo je da u par reči kažem nešto o "Župi", ali neću moći to ukratko.

Za skoro 20 godina dočekah mnoge zore u toj "Župi", i taman kada pomislim da je nemoguće nadmašiti provod od prošlog puta, opet ispadne još bolje.

Prijatelji, veliki broj njih koji su

Dule u društvu sa dobrim prijateljem Mikom Teofilovićem

bili u poseti Čikagu, kazali bi: Ne pamtim kada sam se ovako lepo proveo kao večeras u ovoj kafani.

A naravno pored najbolje muzike, hrane i gostoprimstva, tu je uvek nasmejani Dule, koga ja zovem Duki. Galantan i dobar domaćin koji nikada ne žali truda kako bi se svi osećali kao kod svoje kuće.

Pa to i jeste naša kuća.

Opuštena atmosfera bi me ponekad namamila da uzmem mikrofon i otpevam nešto, iskreno ne bih daleko dogurao sa tim mojim pevanjem.

Ali puna "Župa", uglavnom prijatelja, ne zamera što nisam u intonaciji.

Pa i moj Duki nije stidljiv i on se lati mikrofona, ali iskreno rečeno ni on ne bi daleko dogurao sa svojim recitovanjem, hoću reći pevanjem.

Treba spomenuti da su baš u toj

"Župi" gostovali najveći pevači i zvezde iz Srbije i ostalih krajeva bivše Juge.

Duki sa "Župom" je recept za opuštanje, koji prepisujem sebi bar jednom nedeljno, jer uklanja tugu, brige, problem i leči od stresa.

I love you Duki!

Jelena Ećmović

- ugostiteljska radnica:

Restoran "Župa" je sinonim otvorenih vrata na koja su ušli mnogi na svom putu do ostvarenja svog velikog sna: živeti, raditi, družiti se u Americi. Sve velike institucije, zapravo, čine ljudi koji su ih stvorili i daju im dušu da postoje i traju. Duša ove male srpske oaze na velikom američkom kontinentu je vlasnik Duško Gošić čiji su otvoreno srce i pružena ruka bili i jesu dobrodošlica svima. Toplinu ovom restoranu daje udruženi rad Duletove porodice i neograničena lojalnost njegovih radnika. Za 18 godina koliko postoji "Župa", dosta toga se desilo i promenilo, ali tradicionalna kuhinja, narodna muzika, toplina ambijenta i izuzetna ljubaznost osoblja je razlog što se mnogi koji su jednom došli u "Župu", uvek nostalgично vraćaju. "Župa" je sinonim doma.

Jasmina Ilić

iz "Dolar benda":

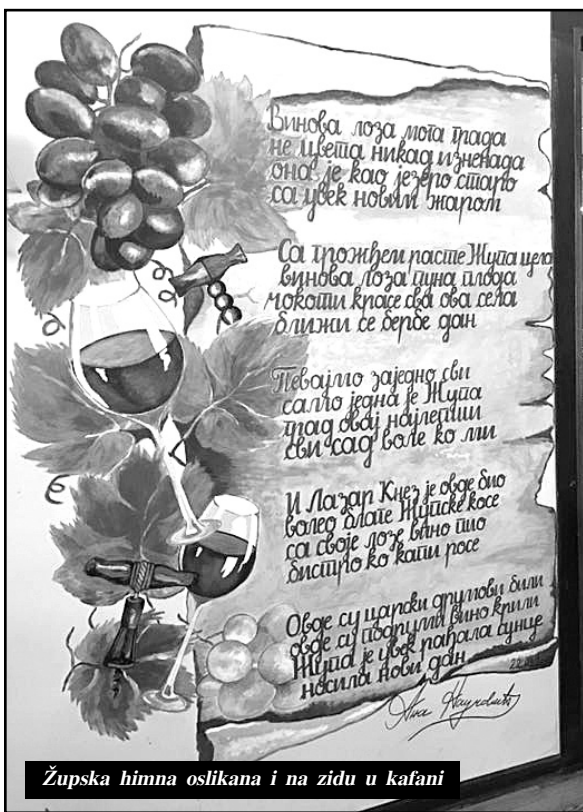
U "Župi" radim 15 godina. To je kafana koja ima dušu i gde se svi osećaju kao kod kuće. Ovaj restoran je ugostio mnoge poznate ličnosti, od političara, preko estradnih umetnika, glumaca... Poznat je po najboljoj kuhinji u gradu, sa najlepšim osobljem. Svih ovih godina dobra muzika, nekad samo tradicionalni četvrtak u "Župi", pa se kasnije proširuje na 3 do 4 radna dana sa muzičkim programom. Gostovali su mnogi poznati pevači, među kojima su Saša Matić, Snežana Djurišić, Nemanja Nikolić, Darko Lazić, Goga Sekulić i mnogi drugi.

Župa je kamiondžijama iz cele Amerike obavezna stanica kad prolaze kroz Čikago da se odmore od puta u opuštenom kućnom ambijentu i pojedju dobru klopku. Svi su čuli za "Župu" u Americi i Srbiji i za gazdu Duška Gošića. O Duletu sve najlepše, najbolji čovek na svetu, najbolji gazda, prijatelj, gospodin, džentlmen u svakom smislu, ugostio je svakog kao svog najrođjenijeg. Novodošlim Srbima uvek je izašao u susret i pomogao dok ne pronadju

svoj put u Americi. Odazvao se i pomagao svaku humanitarnu organizaciju i akciju. U "Župi" se sedelo od doručka, uz kaficu i burek, pa do kasnih večernjih i ranih jutarnjih sati, u dobroj atmosferi. Župa je i danas mesto gde svi vole da dodju i da se druže u prijatnoj prijateljskoj atmosferi.

Sa pevačicom Jasminom Ilić

Župska himna oslikana i na zidu u kafani

porodica Gošić iz Aleksandrovcva Župskog, mladi i vredni Dule i Marina su ubrzo dobili dvoje dece, sina Adama i kćerku Saru. Porodica je vredno i ambiciozno radeći tražila svoje mesto u miljeu ovog velikog grada. Dule je najpre bio vozač, a onda su on i supruga poželeli da svoju nostalgiju utope u nešto što bi ih vezivalo za njihov zavičaj. Došli su na ideju da otvore kafanu koja bi nosila ime njihove rodne Župe. Kafana je bila duplo manja od sadašnje, jer se u jednom delu zgrade nalazila prodavnica pod istim krovom i

Prvo dete izbeglica iz naselja Busije rodjeno u Beogradu odlucilo je da bude profesionalni vojnik

BRAVIĆU MOJU SRBIJU!

Gledala sam TV seriju "Vojna akademija", zavolela uniformu i odlucila da budem pešadinac. Pradedu mi je bio solunski borac, a ja ću biti čuvar moje otadžbine — rekla nam je vojnik Milica Tomić

Piše: Marko Lopušina

Kada su Ljuba i Sanja Tomić, sa sinom Mitrom izbegli 1996. godine iz Vukovara u Srbiju, napravili su svoje porodično ognjište u njivama sela Busije na zemunskom obodu srpske prestonice.

— Otac i majka su nam, iz Virovitice, dali 2.500 maraka da kupimo plac, na mestu koje je trebalo da bude gradska deponija, i mi smo dozidali neku staru štalu i napravili svoj krov nad glavom. Bili smo jedini žitelji ovog sela, sa kućom u blatu, ali smo osećali sreću što smo živi i zdravi — priča nam domaćin Ljubo Tomić, nekada srpski dobrovoljac, danas beogradski vozač.

Deo te nove sreće pronadjene u Beogradu bilo je rođenje ćerke Milice, u maju 1998. godine. Kada im je lekar u porodilištu u Narodnog fronta rekao da će majka Sanja roditi devojčicu, zadovoljni roditelji odlučili su da joj daju ime po hrabroj i odvažnoj babi Milici. Otac Ljuba je četiri godine radio kod privatnika u Novoj Pazovi kao šofer, putovao autobusi- ma na posao i natrag po 30 kilometara dnevno i tankom platom izdržavao poro- dicu.

— Milica je prvo dete nas izbegli- ca iz naselja Busije koje je rodjeno u Beogradu. Ona se oseća Beogradjankom, jer ponekad u šali zadirkuje brata da je on Slavonac, jer je rođen u Vukovaru. Odrastali su u ovoj kući, u kojoj nije bilo struje i bili su dobri djaci — priča ponosno majka Sanja.

Milica je sa bratom hranila i čuvala stoku, skupljala jaja od kokošaka, učila da kuva i igrala folklor tri godine u osnovnoj školi. Bila je vesela, malo tvr-

doglava, priča njena majka, koja je to poštovala, jer je shvatila da njeno dete zna šta hoće od života.

— U detinjstvu su moji idoli bile estradne pevačice, a u mladosti, zavolela sam mlade oficire, njihovu vojnu uniformu i spremnost da se bore za svoju otadžbinu. Gledala sam TV seriju "Vojna akademija" i odlucila da i ja budem jednog dana oficir Vojske Srbije — ispričala nam je deo svojih mladalačkih snova Milica Tomić.

Ona je markantna crnka, sa divnim krupnim očima i dečjim osmehom. Iskrena je, ali odlučna u svojim namerama. Njen otac je bio dobrovoljac u poslednjem ratu, ali ona nije zagledala njegovu unifor- mu i oružje. Nije obožavala ratne filmove, niti čitala knjige o vojsci, ali tek kada je gledala TV seriju o mladim vojnicima i ofi- cirima, shvatila je šta želi.

— Volim vojsku jer je ona simbol zajedništva, sloge, druženja, ljubavi prema zemlji i svom narodu! Pradedu Stevanu mi je bio solunski borac, a ja ću biti čuvar moje otadžbine — objasnila nam je vojnik Milica Tomić svoje motive da postane vojnik.

O tome nije pričala sa roditeljima, pa ni sa drugaricama. Sama je letos otišla u Vojni odsek, prijavila se za regrutaciju, prošla kontrole i provere, položila zakletvu državi Srbiji i potpisala šestomesečni profesio- nalni ugovor.

— Mislili smo da se šali, ali kada je dobila poziv da ode u Vojsku Srbije, kada je obukla uniformu, stavila pušku na rame, shvatili smo da je to njena želja i njen izbor. Podržali smo je — govore nam otac Ljuba i majka Sanja.

Kao vojnik ženske čete Vojske Srbije prošla je obuku za pešadinca u

kasarni "Vojvoda Mišić" u Valjevu. Bila je odličan strelac na 100, 200 i 400 metara sa puškom, koju može da rastavi i sastavi za minut i par sekundi. Prekomandovana je u Požarevac, gde se ovih dana obučava da rukuje minobacačem.

— Volim pešadiju, jer je ona stal-

GENERALICA IZ BUSIJE

Znajući koliko je uporna i vred- na, lokalni sveštenik otac Milorad iz naselja Busije mladu Milicu Tomić već oslovljava kao oficira. I kaže:

Milica Tomić je naša generalica iz Busija!

no na terenu, stalno je u akciji. Ne smeta mi da zalegnem na zemlju, da gazim blato i da kisnem na vojnom poligonu. U Busijama me zadirkuju da puška, minoba- cač i pešadija nisu za devojke, ali ja im odgovaram — i devojke su vojnici — iskren- na je vojnik Milica Tomić.

Priznaje nam da joj prija život u kasarni, gde boravi sa još dvadesetak devoja- ka, ustaje u pet ujutro, posle fiskulturnih vežbi, ide na časove obuke, koji traju do kasno po podne. Svetla u devojčakoj sobi se gase u 10 sati uveče, a novo jutro donosi nove vežbe i obuke. I kada je kod kuće trči svakog jutra 2.400 metara i radi fiskulturu. U Busijama je već svi znaju i pozdravljaju dok trči:

Zdravo, vojniče Milice!

Njene ambicije su da jednog dana, po uzoru na svog starešinu, bude podoficir, pa i oficir Vojske Srbije.

— Ako produžim ugovor, završiću vojne škole, i akademiju i braniću moju Srbiju kao pravi oficir! — obećala nam je vojnik Milica Tomić.

**REKLAMIRAJTE SE
U OGLEDALU
773.744.0373**

**OGLEDALO JE LIST
KOJI NAS POVEZUJE!**

General & Cosmetic Dentistry
SCHAUMBURG FAMILY DENTAL CLINIC

650 E. Higgins Rd. Schaumburg, IL 60173

Preventiva
ZUM - beljenje zuba
Braces - ispravljanje zuba
Protetika, implanti
Proteze, porcelanske krunice

Phone: 847-882-7001

ZA PENZIONERE POPUST
Prihvataemo većinu osiguranja

Mike Milenković D.D.S.

Belii zubi osmeh večni i bićete uvek srećni nena design

www.schaumburgfamilydentalclinic.com

POŠTEN RAD SVAKOME OTVARA VRATA

Vojislav Vla je rođen 28. oktobra 1939. godine, u Novom Sadu, majka mu je Sremica, a otac iz Bačke. Odrastao je u četvoročlanjoj porodici iz koje je poneo lepo vaspitanje i savet svoga oca da "pošten rad otvara vrata svakome", koji je i dan-danas njegov životni moto. U Novom Sadu je proveo deo detinjstva, a zatim se porodica preselila u Beograd, gde Voja sa odličnim uspehom završava srednju zubotehničku školu.

Pored škole bio je i aktivan član u raznim sekcijama, a jedna od omiljenih bila je pevačko društvo, tada čuveni KUD "Branko Cvetković".

Pevački talenat Voje Vla nije bio jedini razlog za ulazak u KUD, već njihova gostovanja širom Evrope, a Voju je u to vreme zanimalo da na neki način izadje iz zemlje. Pošto nije bio član tadašnjeg Saveza komunista, nije mogao ni doći do pasoša, pa mu je ovo bila jedina mogućnost da ga dobije.

Kaže da je imao žarku želju da malo obidje svet. Kada je KUD "Branko Cvetković" dobilo poziv za gostovanje u Francuskoj, bio je presrećan jer je dobio pasoš. Tako je daleke 1959. godine, nakon završene turneje po Francuskoj, Voja doneo veliku odluku da se ne vrati za Beograd, već da svoj život započne u Parizu. Da stekne nova iskustva i usavršavanja u svojoj profesiji.

Odlazak u Pariz bio je njegova odskočna daska za krupne korake ka dalekom svetu. I kada je dobio poziv od tetke, koja ga je volela kao sina, da se pridruži njihovoj porodici u SAD, nije se

mного dvoumio, pa je već 1962. godine sleteo na čikaški aerodrom.

Kaže da se nije bojao dolaska u SAD, zahvaljujući svom životnom geslu, onome što ga je uvek otac učio da vredan i pošten rad otvara vrata svakome.

Od samog dolaska upoznaje stomatologe dr Jovana Čupića, dr Peru Milenkovića i dr Branka Marinkovića, koji mu u to vreme pomažu i sa kojima ostaje dugi niz godina, kako u biznisu tako i u

bliskim prijateljskim odnosima.

Zaposlio se u "Standard Dental Laboratory, gde je radio punih 10 godina. Pore ove radi u još dve laboratorije pa je tako Vojin radni dan trajao po 15, 16 sati, dok je usput učio jezik, sticao iskustvo i spremao se za svoj novi veliki početak.

Ovaj divan i plementiti gospodin, svoju želju da pomaže svom narodu i omladini, ispunjava time što postaje veoma aktivan u srpskoj sredini. Pridružuje se tek formiranom fudbalskom klubu Ujedinjeni Srbi i sa doktorima Čupićem, Živkovićem i Marinkovićem razvijaju sportski klub koji okuplja mlade ljude oko sporta i lepog druženja sa svojim, umesto praznih druženja na ulici.

Voja Vla je uvek pomagao srpske organizacije i Srpsku pravoslavnu crkvu. Bio je član mnogih humanitarnih akcija i organizacija. Dugogodišnji je član

Upravnog odbora FK Ujedinjeni Srbi, dugogodišnji predsednik ovog kluba, pod čijim vodjstvom je FK Ujedinjeni Srbi pre 25 godina osnovao prvu Srbijadu, to jest skup srpskih fudbalskih timova iz cele Amerike i Kanade. Od tada pa do danas se svake godine ovaj veliki fudbalski turnir održava u gradu prethodnog pobednika na Srbijadi.

Takodje u vreme njegovog vodjstva FK Ujedinjeni Srbi 2011. prvi put kreće

na turneju po Srbiji, gde su odigrali četiri utakmice sa fudbalskim timovima: FK Jagodina, FK Bask, FK Slavija iz Istočnog Sarajeva i FK Gračanica, sa Kosova. Voja Vla je i tada bio predsednik ovog fudbalskog kluba, pa na pitanje kako se ta ideja rodila, kaže:

"Cela ideja je bila da tu omladinu, naše igrače povedemo u svoj zavičaj, da obidju zemlju iz koje potiču, manastire i mesta vezana za našu istoriju i kulturu, a usput odigraju i nekoliko utakmica. Svi su poneli divna iskustva, veoma lepe utiske iz svoje zemlje, a mnogi od njih su prvi put videli odakle potiču", navodi naš sagovornik.

Ovaj divan čovek, veliki patriota i dobročinitelj je učinio mnogo za sam FK Ujedinjeni Srbi, u kojem su i njegova dva sina igrala. Uvek je pomagao Srpsku omladinu, srpske organizacije, SPC i sve humane akcije u srpskoj zajednici u Americi, što čini i danas.

Njegova aktivnost u SPC je poznata i u vreme raskola SPC, jer je bio deo tima koji se zauzeo oko pomirenja naših raskolnika i federalaca u dugogodišnjem sporu.

Divan suprug, otac i deka četvoro lepe i zdrave unučadi.

Danas njegova laboratoriji, koja zapošljava preko 20 ljudi, uspešno posluje i uključuje celu porodica Vla, dva sina, snahu i divnu suprugu Alemku, a gospodin Voja je osnivač i kičmeni stub ove radne ustanove. Svako zna svoja zaduženja i sve funkcioniše profesionalno i besprekorno.

Voja sa ponosom naglašava da je pored svih uspeha, njegova porodica, njegov najveći uspeh. Da su najlepši trenuci u njegovom životu kada se okupe njih tridesetero iz porodice o velikim praznicima. To je ono što nas ispunjuje i potvrđuje razloge našeg života i postojanja.

A evo šta drugi kažu o ovom humanom, vrednom i divnom čoveku i njegovoj porodici.

Moj kum Voja Vla Arhitekta Radovan Pejović:

Rane šezdesete godine u Beogradu su bile za mene vrlo važne, jer sam po završetku studija arhitektonskog fakulteta imao dovoljno vremena da pevam tada u dva vrhunska hora i sa njima idem na turneje po Evropi. Jedan od dva hora je bio i hor "Branko Cvetković" gde sam upoznao i mog budućeg kuma Voju Vla.

Posle koncerta u mestu Chambery u Francuskoj, hor je bio u Parizu. Kada je

Sa Patrijarhom i Odborom za pomirenje SPC